

i arbejdsordningens § 15 om, at mere end halvdelen af de tilstedeværende, i sagen stemmeberettigede medlemmer skulle have stemt ja, for at rekommandationen kunne vedtages. Der havde jo været i alt 62 til stede i salen, hvorfor ikke *over* halvdelen havde støttet rekommandationsforslaget. Sagen sattes derfor til fornyet behandling, hvorunder rådspræsidenten uden debat erklærede, at udvalgsflertallets indstilling om, at rådet ikke skulle foretage sig noget i anledning af medlemsforslaget, var godkendt.

Thestrup og et andet medlem af udvalgsmindretallet protesterede over for præsidiets mod, at det forslag, der havde fået færrest stemmer, var blevet erklæret for antaget. Præsidiets mente imidlertid at måtte afvise protesten med henvisning til, at den endelige afgørelse var i overensstemmelse med bestemmelsen i arbejdsordningen.

2. *Ensartet ægteskabslovgivning (sag A 105 T).*

Nordisk Råd havde ved rekommandation nr. 12/1955 henstillet til regeringerne at undersøge forudsætningerne for en revision af den i de nordiske lande gældende lovgivning om ægteskab og om ægtefællers formueforhold, således at denne kunne blive så ensartet som muligt. I de følgende år nedsattes i landene komiteer til overvejelse af det, i rekommandationen vakte forslag. I Danmark, Norge og Sverige afgaves betænkninger i 1964, og også fra finlandsk og islandsk side udarbejdedes indstillinger.

Efter de af komiteerne udarbejdede forslag ville det gældende retsfællesskab på dette vigtige lovgivningsområde stort set blive bevaret og yderligere udvidet. På ét enkelt, meget vigtigt punkt ville retsenheden dog sprænges, om forslagene gennemførtes.

De gældende love i alle de nordiske lande fastsætter, at utroskab i ægteskabet giver den krænkede part ubetinget ret til skilsmisse. Fra finsk og svensk side ønskede man at fastholde denne bestemmelse. Flertallet i den danske og den islandske ægteskabslovkomité foreslog derimod, at ægteskabsbrud kun skulle give ret til separation, men samtidig skulle fristen for denne være så lang (1-1½ år), at parterne fik tilstrækkelig tid til at betænke sig i. Endelig foreslog den norske komité, at domstolen skulle kunne give dom til separation i stedet for til skils-

misse i tilfælde, hvor hensynet til ægtefællernes fællesbørn eller andre vægtige grunde talte for det.

I anledning af fremfor alt denne uoverensstemmelse mellem komitébetænkningerne foreslog bl. a. Thestrup, at regeringerne på grundlag af de afgivne betænkninger skulle søge tilvejebragt yderligere ensartethed i den nordiske lovgivning om ægteskabsindgåelse og opløsning og herunder navnlig stræbe efter overensstemmelse mellem skilsmissebestemmelserne, „således at den nuværende retsenhed på dette område under ingen omstændigheder går tabt“.

Forslaget delte juridisk udvalg i tre mindretalsgrupper. Fem af de 13 medlemmer anbefalede den norske komitébetænkningens forslag, hvorefter utroskab opretholdtes som skilsmisseårsag, samtidig med at retten fik adgang til at give separation i stedet for skilsmisse, når hensynet til fællesbørnene eller andre vigtige grunde talte derfor. Justitsministrene i Danmark, Finland, Norge og Sverige havde også erklæret sig enige om at benytte det norske forslag som grundlag for den videre drøftelse af sagen. Efter mindretallets mening kunne man ved at følge denne linje bevare den nordiske retsenhed, samtidig med at man ikke nedvurderede den ægteskabelige troskabspligt, som stadig burde anerkendes som fundamentet for ægteskabsordningen.

Fire af udvalgets andre medlemmer, blandt dem Thestrup, ville derimod ikke opgive ægtefællens ubetingede ret til skilsmisse på grund af den anden ægtefælles utroskab. En ordning, hvorefter ægteskabsbrud kun gav ret til separation, indeholdt efter dette mindretals mening en nedvurdering af den ægteskabelige troskabspligt. Selv om den gældende regel kun ændredes således, at domstolene fik adgang til at give separation, ville man derved i længden svække troskabspligtens særlige betydning og dermed „bidrage til en udhuling af den institution, der i sin nuværende form danner rammen om familielivet og dermed opfattes som væsentlig i de nordiske samfund“. De pågældende udvalgsmedlemmers standpunkt var udtryk for, at de tillagde det „en ganske særlig betydning, at troskabspligten understreges som selve fundamentet for ægteskabsordningen“.

Et tredje mindretal i udvalget, bestående